

Vážená rodino, milí přátelé, vážení smuteční hosté,

sešli jsme se abychom se rozloučili s **Jiřím Vodenkou**, Jírou. Narodil se 31.prosince 1922 ve Zbraslavicích a prožil dlouhý a do posledních chvil nesmírně aktivní život. Byl člověkem mnoha cest. Jednou z nich byla cesta či spíše stezka Skautská, na kterou se vydal v roce 1927 pod patronátem svého otce Václava Vodenky.

Byl člověkem na kterého budeme vždy vzpomínat s láskou a respektem. Budeme si připomínat jeho rady, kterými nás, odchovance stejného skautského oddílu, častoval při rádcovských kurzech na jeho milované chatě u Krnska. Jeho všudypřítomné vysvětlení „To je jednoduchý“ když jsme se snažili vyzvědit, jak umotat, nakreslit či vyřezat to či ono se nám nesmazatelně vrylo do paměti.

Jíra byl v pravém slova smyslu všeuměl. Ať již popisoval, jak si originálně zabezpečil dveře od bytu, nebo ukazoval stovky drobných i gigantických řemeslných výtvorů, které jsme vždy obdivovali a snažili se je neuměle napodobit. Pokud však má člověk vzor ve skutečném mistrovi, má i na sebe vyšší nároky a je motivován ve své snaze poznané dokonalosti se alespoň trochu přiblížit.

Velkou Jírovou vášní bylo cestování. V šestnácti letech si koupil první motocykl a od té doby procestoval více než 30 zemí. Žádná vzdálenost nebyla pro něj dost velká, žádná překážka nepřekonatelná. V pokročilém věku se například vydal autem na Podkarpatskou Ukrajinu, aby byl zasvěceným průvodcem po místech kde kdysi, před válkou, tábořil se svým oddílem. Svou houževnatostí a odhodláním byl příkladem pro účastníky této novodobé expedice, jejíž někteří členové byli i o několik generací mladší.

Jíra byl praktik a leckdy i nesmlouvavý kritik tam, kde cítil, že se něco dělá jen tak „na oko“, jen „pro formu“. Pamatuji si na jeho návštěvu v druhé polovině osmdesátých let na našem táboře u Slovenské Pribyliny. Jíra objevil v lese lanové lávky, které jsme zde připravili na budoucí závod a velmi se podívoval způsobu jejich uvázání na stromy. Tehdy se mě zeptal: „Ty taky patříš k těm, co učí kluky jen uzlovat na čas, ale ne tomu, kdy a jaký uzel správně použít, vid’?“

O chvíli později mě uzemnil otázkou: „Proč je před kuchyní ta velká louže, kterou musíte několikrát za den obíhat?“ Jen o vlasek, že mi neuniklo unavené a možná i vzteklé „protože tu celý týden pršelo!“ A pak už to šlo ráz na ráz, „Přineste největší hřebíky co tu máte a hustě napíchejte tu ušlapanou hliněnou slupku“. Stalo se a voda se jako zázrakem během několika minut vsákla do spodní pískové vrstvy.

Tenkrát jsem zjistil, jak důležité je umět potlačit svoji ješitnost a mladickou prchlivost.

Zjistil jsem, že Jíra není prázdným kritikem, ale člověkem jehož případné výtky pramení z nesmírných osobních zkušeností nasbíraných na jeho dlouhé pouti. Učil nás, že problémy netkví v tom, že člověk něco neumí, nebo nezná, ale v netrpělivosti a v nedostatku píle se věci naučit, hledat řešení a přijít věcem, jak se říká, na kloub. A že lidem, kteří naslouchají je ochoten a připraven své bohaté zkušenosti předávat.

Za své životní dílo, kterým navázal na práci svého otce považoval Nauku o stopování. Pátrejme nyní my trpělivě a pečlivě po stopách, které nám Jíra svým životem zanechal. Máme v tomto umění jednoho z nejlepších učitelů. Děkujme za chvíle, které jsme mohli s Jírou strávit a vzpomínejme s láskou.

10.2.2020

Památce Jíry Vodenky Milan Žaloudek